

Datum van inontvangstneming : 02/12/2021

Zaak C-651/21**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

25 oktober 2021

Verwijzende rechter:

Sofiyski rayonen sad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 oktober 2021

Verzoekende partij in het hoofdgeding

M. Ya. M.

BESLISSING

[omissis]

De SOFIYSKI RAYONEN SAD (rechter in eerste aanleg Sofia, Bulgarije)
[omissis]

[omissis]

heeft bij de behandeling van de civiele zaak nr. [omissis] overwogen als volgt:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing.

- 1 De procedure betreft het verzoek aan het Hof om beantwoording van prejudiciële vragen over de verplichtingen van de nationale gerechten ten aanzien van de inschrijving van verklaringen van aanvaarding of verwerping van een nalatenschap, door gerechten die in beginsel niet bevoegd zijn uitspraak te doen in procedures over erfopvolging overeenkomstig verordening (EU) nr. 650/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli 2012 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen en de aanvaarding en de tenuitvoerlegging van authentieke akten op het gebied van erfopvolging, alsmede betreffende de instelling van een Europese erfrechtverklaring (hierna: „verordening nr. 650/2012”). Concreet worden deze vragen gesteld met betrekking tot de mogelijkheden en verplichtingen voor de

inschrijving van deze verklaringen betreffende aanvaarding of verwerping van een nalatenschap bij een gerecht dat volgens de algemene regels voor alle procedures over erfopvolging bevoegd lijkt te zijn, nadat deze verklaringen reeds bij een krachtens artikel 13 van verordening (EU) nr. 650/2012 bevoegd gerecht zijn ingeschreven [omissis].

PARTIJEN IN HET HOOFDGEDING

- 2 Verzoeker: M. Ya. M. met adres in Bulgarije [omissis]
[omissis]
- 3 Verzoeker voert aan dat hij erfgenaam is van zijn op 29 maart 2019 overleden oma M. T. G., maar verzoekt het gerecht om inschrijving van de verklaring van een andere persoon, namelijk van de Griekse staatsburger H. H., die de echtgenoot van de overleden grootmoeder is.

FEITEN VAN HET GEDING

- 4 De procedure is ingeleid [omissis] naar aanleiding van het verzoek van M. Ya. M., die aanvoert dat hij erfgenaam is van M. T. G., een Bulgaarse staatsburger die [omissis] in Griekenland is overleden, en beschikt over een door de Bulgaarse overheidsinstanties afgegeven erfrechtverklaring. In de procedure is niet vastgesteld waar de overledene haar laatste gewone verblijfplaats had. Het gerecht kan in deze kwestie pas gegevens verzamelen wanneer het vaststelt dat het bevoegd is om de reeds afgelegde verwerpingsverklaring voor een tweede keer in te schrijven (zie punt 6 hieronder).
- 5 Blijkens de overgelegde erfrechtverklaring zijn de nabestaanden van de overledene [omissis] erflaatster M. T. G. haar echtgenoot, te weten de Griekse onderdaan H. H. (hierna: „echtgenoot”), haar dochter I. M. N. en haar kleinzoon, te weten verzoeker.
- 6 Verzoekers aanvraag betreft echter niet de inschrijving van zijn eigen verklaring van aanvaarding of verwerping van een nalatenschap, maar de inschrijving van de verwerpingsverklaring van de echtgenoot. In de procedure is een proces-verbaal van de civiele zaak [omissis] bij de vrederechter Athene (rechter in eerste aanleg Athene, Helleense Republiek) overgelegd dat vermeldt dat de echtgenoot van de overleden erflaatster M. G. T. op 28 juni 2019 bij die rechter is verschenen en heeft verklaard de nalatenschap te verwerpen. Blijkens het verzoek verklaarde de echtgenoot van de overleden erflaatster dat zij laatstelijk in de stad H., district Attica, Griekenland, woonde.
- 7 Verzoeker treedt niet op als gemachtigde van de echtgenoot, maar betoogt dat zijn belang bij de inschrijving van de verwerpingsverklaring gelijk is aan dat van een erfgenaam van gelijke rang, aangezien die inschrijving zijn erfdeel zou vergroten.

AANGEVOERDE BEPALINGEN VAN NATIONAAL RECHT en NATIONALE RECHTSPRAAK:

Zakon za nasledstvo [wet betreffende nalatenschappen (hierna: „ZN”), bekendgemaakt in Darzhaven vestnik (Bulgaars staatsblad; hierna: „DV”) nr. 22 van 29 januari 1949, laatstelijk gewijzigd bij DV nr. 47 van 23 juni 2009]:

- 8 **„Artikel 1** De nalatenschap valt open op de laatste woonplaats van de overledene ten tijde van het overlijden.
- 9 **Artikel 5** (1) De kinderen van de overledene erven voor gelijke delen.
- 10 **Artikel 9** (1) De echtgenoot en ieder kind erven voor gelijke delen.
- 11 **Artikel 10** (1) De plaats van de nakomelingen van de overledene die vóór hem zijn overleden of die onwaardig zijn om te erven, wordt conform de wet ingenomen door hun nakomelingen, waarbij de graad niet begrensd is.
- 12 **Artikel 48** De nalatenschap gaat over op het moment van aanvaarding ervan. De aanvaarding is geldig vanaf het openvallen van de nalatenschap.
- 13 **Artikel 49** (1) De aanvaarding kan plaatsvinden middels een schriftelijke verklaring bij de Rayon sad (rechter in eerste aanleg) in wiens arrondissement de nalatenschap is opengevallen. In dit geval wordt de aanvaarding in een daarvoor bestemd boek ingeschreven.
- 14 **Artikel 51** (1) Op verzoek van een betrokkene stelt de Rayon sad, na de rechthebbende te hebben opgeroepen, een termijn vast waarbinnen deze een verklaring van aanvaarding of verwerping van de nalatenschap moet afleggen. Indien er een procedure tegen de erfgenaam aanhangig is, wordt deze termijn vastgesteld door de rechter bij wie die procedure aanhangig is.
- 15 (2) Indien de erfgenaam geen verklaring aflegt binnen de aan hem gestelde termijn, verliest hij het recht om de nalatenschap te aanvaarden.
- 16 (3) De verklaring van de erfgenaam wordt ingeschreven in het boek als bedoeld in artikel 49, lid 1.
- 17 **Artikel 52** Verwerping vindt plaats volgens de in artikel 49, lid 1, bedoelde procedure en wordt volgens dezelfde procedure ingeschreven.”

Grazhdanski protsesualen kodeks (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „GPK”; bekendgemaakt in DV nr. 59 van 20 juli 2007, in werking getreden op 1 maart 2008, laatstelijk gewijzigd bij DV nr. 15 van 19 februari 2021):

- 18 **„Artikel 26** (1) Partijen in een civiele procedure zijn de personen in wiens naam de procedure wordt gevoerd en de personen tegen wie de procedure wordt gevoerd.

(2) Onverminderd de door de wet bepaalde gevallen kan niemand in eigen naam rechten van derden in rechte invoeren.

19 **Artikel 118** (1) Iedere rechter oordeelt zelf of de bij hem aanhangig gemaakte procedure onder zijn bevoegdheid valt.

(2) Indien de rechter vaststelt dat de procedure niet onder zijn bevoegdheid valt, verwijst hij de zaak naar de bevoegde rechter.

20 **Artikel 530** De bij deze wet of bij andere wetten vastgestelde procedures van oneigenlijke rechtspraak worden beheerst door de regelingen in dit hoofdstuk, tenzij bijzondere regelingen zijn voorzien.

21 **Artikel 531** (1) De procedure van oneigenlijke rechtspraak wordt ingeleid door een schriftelijk verzoek van de betrokkene.

22 **Artikel 532** Het verzoek wordt in een besloten terechtzitting behandeld, tenzij de rechter het voor de juiste beslechting van de zaak noodzakelijk acht dat de behandeling tijdens een openbare terechtzitting plaatsvindt.

23 **Artikel 533** De rechter is verplicht om de voorwaarden met betrekking tot de verzochte beslissing ambtshalve te onderzoeken. Hij kan ambtshalve bewijsmiddelen verzamelen en rekening houden met feiten die de verzoeker niet heeft aangevoerd.

24 **Artikel 540** Op de procedures van oneigenlijke rechtspraak zijn behalve de algemene voorschriften van dit wetboek van burgerlijke rechtsvordering ook de voorschriften betreffende rechtsvorderingen van overeenkomstige toepassing, met uitzondering van de artikelen 207 tot en met 266 en de artikelen 303 tot en met 388.[”]

Pravilnik za administratsiata v sadilishtata [statuut betreffende de gerechtelijke administratie, uitgevaardigd door de Vissh sadeben savet (Hoge Raad voor de Magistratuur, Bulgarije), bekendgemaakt in DV nr. 68 van 22 augustus 2017, laatstelijk gewijzigd en aangevuld bij DV nr. 91 van 23 oktober 2020]:

25 „**Artikel 39** (1) Door de griffie worden de volgende boeken en registers elektronisch en/of op papier bijgehouden: [...]

11. een boek betreffende de aanvaarding of verwerping van een nalatenschap; [...]

26 **Artikel 49** Het boek betreffende de aanvaarding of verwerping van een nalatenschap wordt bijgehouden overeenkomstig artikel 49 van de wet betreffende nalatenschappen [Zakon za nasledstvoto (ZN)].”

Beslissing nr. 60082 van 14 juni 2021 van de Varhoven kasatsionen sad (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Bulgarije) [omissis], **1e civiele kamer** [omissis]:

- 27 „Krachtens artikel 118, lid 1, GPK oordeelt iedere rechter zelf of de bij hem aanhangig gemaakte procedure onder zijn bevoegdheid valt. Een fout die de partij bij het bepalen van de bevoegdheid maakt, wordt in de GPK niet op zodanige wijze gesanctioneerd dat dit een beletsel vormt voor de rechtsbescherming en ontnemt die partij niet het recht om bescherming en bijstand te zoeken. Krachtens artikel 118, lid 2, GPK verwijst de rechter de zaak naar de bevoegde rechter, indien hij vaststelt dat de procedure niet onder zijn bevoegdheid valt. In dat geval wordt de zaak geacht aanhangig te zijn bij de bevoegde rechter vanaf de dag van indiening van de rechtsvordering bij de niet-bevoegde rechter, waarbij de door deze laatste verrichte handelingen geldig blijven.
- 28 De in artikel 61 ZN bedoelde procedure inzake de aanvaarding van een nalatenschap op grond van een erfrechtverklaring betreft oneigenlijke rechtspraak. Artikel 540 GPK bepaalt voor situaties ten aanzien waarvan de regelingen betreffende oneigenlijke rechtspraak niet gelden, dat de algemene voorschriften betreffende eigenlijke rechtspraak van toepassing zijn, waarbij artikel 118 GPK niet onder de uitdrukkelijk geregelde uitzonderingen valt.
- 29 Volgens artikel 61, lid 1, eerste volzin, ZN moet de nalatenschap op grond van een erfrechtverklaring binnen drie maanden na kennisneming door de erfgenamen dat de nalatenschap is opge gevallen, schriftelijk worden aanvaard bij de Rayon sad. Dit voorschrift bepaalt niet welke rechter territoriaal bevoegd is ten aanzien van de verklaring van aanvaarding van een nalatenschap op grond van een erfrechtverklaring. Volgens artikel 49, lid 1, eerste alternatief, ZN is dit de rechter in wiens arrondissement de nalatenschap is opge gevallen. Overeenkomstig artikel 1 GPK valt de nalatenschap open op de laatste woonplaats van de overledene.
- 30 Mogelijkerwijs bestaat de nalatenschap uit vermogensbestanddelen die zich in de arrondissementen van verschillende gerechten bevinden. Ook in dat geval moet de territoriaal bevoegde rechter worden bepaald volgens het voorschrift van artikel 49, lid 1, eerste alternatief, ZN. Dit heeft tot doel dat alle verklaringen van aanvaarding van een nalatenschap (net zoals die van de verwerping van een nalatenschap, zie artikel 52 ZN) in een procedure over erfopvolging alleen worden afgelegd bij de Rayon sad van de plaats waar de nalatenschap is opgevallen. Indien de rechthebbende, gelet op de plaats waar de vermogensbestanddelen zijn gelegen, de inschrijving van de aanvaarding van de nalatenschap op grond van een erfrechtverklaring verzoekt in de arrondissementen van twee rechters, waarvan er één niet het arrondissement betreft waar de nalatenschap is opge gevallen, kan niet worden aangenomen dat het gaat om verklaringen van aanvaarding van delen van de nalatenschap. Een dergelijke aanvaarding zou volgens artikel 54 ZN ongeldig zijn. Het gaat hierbij om een fout bij het bepalen van de bevoegdheid waarbij artikel 49, lid 1, eerste alternatief, [ZN,] niet is nageleefd en de rechter bij wie de zaak aanhangig is gemaakt, het verzoek moet verwijzen naar de territoriaal bevoegde rechter.”

Beslissing nr. 315 van 23 juni 2015 van de Varhoven kasatsionen sad [omissis], 1e civiele kamer [omissis]:

- 31 „De aanvaarding en de verwerping van een nalatenschap zijn eenzijdige en onherroepelijke wilsverklaringen. Zij hebben een persoonlijk karakter en hangen volledig af van de eigen beoordeling van de persoon die als erfgenaam is aangewezen. Om die reden is het niet toegestaan de schuldeisers van die erfgenamen overeenkomstig het voorschrift van artikel 134 van de Zakon za zadalzhniata i dogovorite (ZZD) (wet inzake verbintenissen en overeenkomsten) te machtigen tot aanvaarding van de nalatenschap.
- 32 Heeft de aangewezen erfgenaam de nalatenschap niet aanvaard en is hem een termijn als bedoeld in artikel 51 ZN gesteld, dan moet hij persoonlijk en zelfstandig blijk geven van zijn wil. Om die reden zijn voor de in artikel 51 ZN bedoelde procedure de toepassing van de in de GPK geregelde fictieve handelingen overeenkomstig artikel 40 en 41 GPK en de oproeping door het aanbrenge van een kennisgeving of door openbaarmaking in het Bulgaarse staatsblad, die vereisen dat een speciale vertegenwoordiger wordt aangewezen, uitgesloten. De speciale vertegenwoordiger zou niet in de positie verkeren om een wilsverklaring, zoals een aanvaarding of een verwerping van een nalatenschap door de erfgenamen, die volledig afhangt van de persoonlijke beoordeling van de aangewezen erfgenaam en gevolgen heeft voor zijn vermogenssfeer, af te geven. In aanmerking moet worden genomen dat de wet is bedoeld om evenwicht tot stand te brengen tussen de belangen van alle betrokkenen zonder het recht op aanvaarding van de nalatenschap te beperken of aan te tasten.”

UNIERECHT en NOODZAAK VAN UITLEGGING

- 33 In het onderhavige geval rijzen bij de verwijzende rechter verschillende vragen waarbij de eerste gaat over de mogelijkheid dat een verzoek om inschrijving van de verwerping van de nalatenschap door een erfgenaam wordt ingediend door een andere erfgenaam. Een dergelijk verzoek is mogelijk geworden na de invoering van artikel 13 van verordening nr. 650/2012 [omissis] dat de rechterlijke bevoegdheid voor procedures over erfopvolging in de Europese Unie omvattend regelt. Met dit voorschrift is (in afwijking van de andere regelingen van de verordening) voor de gerechten in de gewone verblijfplaats van de erfgenamen een subsidiaire bevoegdheid ingevoerd met betrekking tot de inschrijving van de aanvaarding en de verwerping van een nalatenschap in het geval dat de erflater zijn gewone verblijfplaats in een andere staat had.
- 34 Derhalve ontstaat een conflict van rechterlijke bevoegdheden, aangezien de bevoegdheid volgens de algemene bepalingen van de verordening is gebaseerd op de gewone verblijfplaats van de erflater en niet op die van de erfgenaam. Het gerecht dat in beginsel beslist in procedures over erfopvolging is het gerecht in de laatste gewone verblijfplaats van de erflater, maar het is mogelijk dat de inschrijving van verklaringen van verwerping en aanvaarding van de nalatenschap

die zijn afgelegd bij gerechten in de gewone verblijfplaats van de erfgenamen, niet bekend zijn bij het eerstgenoemde gerecht.

- 35 In dit verband creëert de verordening een lacune in de wettelijke regeling, aangezien zij voorziet in een concurrerende (of aanvullende) bevoegdheid van de gerechten in verschillende staten – zowel het gerecht in de laatste gewone verblijfplaats van de erflater als dat in de laatste gewone verblijfplaats van de erfgenamen – maar zij laatstgenoemd gerecht niet de verplichting oplegt om het in beginsel bevoegde gerecht in kennis te stellen van de verklaringen van verwerping of aanvaarding die zijn afgelegd.
- 36 Het ontbreken van een dergelijke processuele verplichting strookt niet met de benadering van de Bulgaarse wetgever en de reeds aangehaalde rechtspraak van de nationale rechters, die inhoudt dat alle verklaringen van aanvaarding en verwerping van een nalatenschap op één plaats moeten worden ingeschreven in een gerechtelijk register, waaruit de desbetreffende informatie kan worden verstrekt. Deze benadering is in overeenstemming met het rechtszekerheidsvereiste dat als fundamenteel beginsel van het Unierecht in acht moet worden genomen bij de toepassing van artikel 13 van verordening nr. 650/2012 [omissis]. In dit geval ontstaat rechtszekerheid door de mogelijkheid om alle gegevens met betrekking tot de aanvaarding en verwerping van de nalatenschap van een persoon op één plaats te bewaren, hetgeen onder meer als doel van de verordening in overweging 23 is vastgelegd.
- 37 Aangezien een dergelijke kennisgevingsplicht niet uitdrukkelijk is vastgelegd in de tekst van verordening nr. 650/2012 [omissis], rijst bij de verwijzende rechter de vraag naar de aard van de procedure die bij hem aanhangig is. Verzoeker wenst niet zijn eigen verwerpingsverklaring van de nalatenschap van de overleden erflater te laten inschrijven, maar de verwerpingsverklaring van één van de andere erfgenamen. De Bulgaarse wet voorziet niet in een dergelijke procedure. Het beginsel van bescherming van persoonlijke rechten ten overstaan van een rechter, dat in artikel 26, lid 2 en artikel 531, lid 1, GPK is verankerd, laat de inschrijving van verklaringen van andere personen in het voor de aanvaarding en verwerping van een nalatenschap bestemde boek als bedoeld in artikel 49, lid 1, ZN, niet toe.
- 38 Derhalve moet de verwijzende rechter om te beginnen vaststellen of het voorschrift van artikel 13 van verordening nr. 650/2012 [omissis] impliciet verbiedt om de verwerpingsverklaring die is afgelegd in de staat van de gewone verblijfplaats van de erfgenaam, tevens in te schrijven bij het gerecht in een andere lidstaat waar de erflater eventueel zijn gewone verblijfplaats had. Het is waarschijnlijk dat de inschrijving van twee verwerpingsverklaringen of twee verklaringen met verschillende inhoud, te weten een verwerping van de nalatenschap en de aanvaarding ervan, niet is toegestaan, zodat kan worden gewaarborgd dat er geen tegenstrijdige verklaringen worden ingeschreven. Daar staat tegenover dat een schending van het in het Bulgaarse recht verankerde systeem dat inhoudt dat alle aanvaardingen en verwerpingen van een nalatenschap

op één plaats worden ingeschreven, niet in overeenstemming lijkt te zijn met de geest van bescherming van de rechtszekerheid als beginsel van het Unierecht.

- 39 Wanneer de hierboven gestelde vraag ontkennend wordt beantwoord en de bevoegdheid als bedoeld in artikel 13 van verordening nr. 650/2012 [omissis] niet uitsluit dat de aanvaarding of de verwerping van de nalatenschap tevens in een andere lidstaat van de Europese Unie kan worden ingeschreven, moet de vraag worden beantwoord wie om een dergelijke inschrijving kan verzoeken. Dat is noodzakelijk, daar het Bulgaarse procesrecht niet voorziet in de mogelijkheid om een reeds in een andere staat ingeschreven verwerpingsverklaring in te schrijven bij een Bulgaars gerecht. Deze verklaring kan alleen door de erfgenaam persoonlijk worden afgelegd. Om die reden rijst de vraag of een erfgenaam in de staat van de eventuele gewone verblijfplaats van de erflater kan verzoeken om inschrijving van een door een andere erfgenaam afgelegde verwerpingsverklaring, die reeds is ingeschreven in de staat van de gewone verblijfplaats van laatstgenoemde, hoewel daarvoor geen uitdrukkelijke processuele regeling bestaat in de eerstgenoemde staat.
- 40 Rekening houdend met het in overweging 32 genoemde doel van verordening nr. 650/2012 – dat inhoudt dat de erfgenamen voor de aanvaarding of verwerping van de nalatenschap niet hoeven te reizen naar het land van de gewone verblijfplaats van de erflater en dat er geen procesvertegenwoordiger in die staat hoeft te worden aangewezen – is de verwijzende rechter van opvatting dat een doeltreffende toepassing van artikel 13 van verordening nr. 650/2012 [omissis] vereist dat iedere erfgenaam kan verzoeken om inschrijving van de tevoren in een andere staat afgelegde verwerpingsverklaring. In het onderhavige geval zou dit de uitsluiting van de toepassing van het Bulgaarse procesrecht mogelijk maken, omdat het noodzakelijk zou zijn om het beginsel van procedurele autonomie van de lidstaten uit te sluiten teneinde de doeltreffende toepassing van de in deze alinea genoemde bepaling te waarborgen.
- 41 De tegenovergestelde opvatting – die inhoudt dat de inschrijving van de verwerpingsverklaring van een erfgenaam zowel in de staat van zijn gewone verblijfplaats als in de staat waar de erflater ten tijde van zijn overlijden zijn gewone verblijfplaats had, toelaatbaar is maar dat daar uitsluitend om kan worden verzocht door de erfgenaam die de nalatenschap verwerpt – zou artikel 13 van verordening nr. 650/2012 [omissis] zinloos maken. Het waarborgen van de rechtszekerheid door de gegevens over alle ingeschreven aanvaardingen en verwerpingen op één plaats te bewaren zou namelijk inhouden dat alle erfgenamen hun persoonlijke verklaring op één plaats afleggen, waardoor het doel van de verordening zou worden uitgehold. Daar staat tegenover dat de lidstaten bij de toepassing van het Unierecht overeenkomstig artikel 4, lid 3, VEU verplicht zijn om samen te werken, zodat het noodzakelijk is dat beslissingen van een lidstaat die onder toepassing van het Unierecht zijn vastgesteld, in andere lidstaten kunnen worden ingeschreven.

STELLINGNAME VAN DE VERWIJZENDE RECHTER

- 42 Een groot probleem voor de verwijzende rechter is om te bepalen of hij een verzoek behandelt van een partij die niet degene is die de nalatenschap verwerpt. In beginsel stelt het Bulgaarse procesrecht zeker dat verklaringen van verwerping en aanvaarding van nalatenschappen uitsluitend worden ingeschreven indien dit wordt verzocht door degene die deze verklaring aflegt. Het onderhavige geval betreft echter een bijzondere situatie vanwege de mogelijke noodzaak om een reeds afgelegde verwerpingsverklaring in te schrijven.
- 43 Wat de eerste prejudiciële vraag betreft is de verwijzende rechter van oordeel dat de inschrijving van verschillende verklaringen van verwerping van een nalatenschap in verschillende staten moet worden toegestaan, aangezien daardoor de betrokkenen worden ontzien en niet hoeven te zorgen voor vertalingen van een groot aantal rechterlijke beslissingen en de verzending daarvan per post naar een andere staat. Voorts brengt de inschrijving van verschillende verwerpingsverklaringen de rechtszekerheid niet ernstig in gevaar, aangezien de rechtssystemen van de lidstaten regelingen bevatten over de handelswijze indien er sprake is van verschillende opeenvolgende verklaringen van aanvaarding of verwerping en, in het geval van een procedure over erfopvolging, de rechter bij wie het verzoek aanhangig is, kan beslissen over de juridische gevolgen van de afgelegde verklaringen van verwerping en aanvaarding, waarbij rekening wordt gehouden met de volgorde daarvan.
- 44 Evenwel is de verwijzende rechter wat de tweede prejudiciële vraag betreft van oordeel dat er sprake is van een lacune in de tekst van verordening nr. 650/2012, aangezien deze geen verplichting bevat voor de rechter die slechts bevoegd is om verwerpingsverklaringen van de erfgenamen in te schrijven, om zijn rechterlijke beslissing toe te zenden aan de rechter dat volgens de algemene regels van de verordening bevoegd is te beslissen in procedures over erfopvolging. Om die reden en om geschillen tussen de erfgenamen te voorkomen alsook om rekening te houden met de ingeschreven wilsverklaring van degene die de nalatenschap verwerpt, zou de inschrijving van deze wilsverklaring in de registers van de laatste gewone verblijfplaats van de overleden erflater op verzoek van elk van de erfgenamen moeten worden toegestaan.

PREJUDICIËLE VRAGEN

- 45 Tegen deze achtergrond moet de behandeling van de onderhavige zaak worden geschorst en wordt het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen betreffende de uitlegging van artikel 13 van verordening nr. 560/2012 [omissis]:
- 46 1) Moet artikel 13 van verordening (EU) nr. 650/2012 [omissis], gelezen in samenhang met het beginsel van rechtszekerheid, aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat nadat een erfgenaam bij het gerecht van de staat waarin hij zijn gewone verblijfplaats heeft, de aanvaarding of verwerping van de

nalatenschap van een erflater die ten tijde van zijn overlijden zijn gewone verblijfplaats in een andere lidstaat van de Europese Unie had, reeds heeft laten inschrijven, in die andere lidstaat van de Europese Unie ook wordt verzocht om inschrijving van die verwerping of aanvaarding?

- 47 2) Indien het antwoord op de eerste vraag luidt dat inschrijving is toegestaan: moeten artikel 13 van verordening (EU) nr. 650/2012 [omissis], gelezen in samenhang met de beginselen van rechtszekerheid en de effectieve handhaving van het Unierecht alsmede de verplichting van de lidstaten om samen te werken overeenkomstig artikel 4, lid 3, VEU, aldus worden uitgelegd dat een verzoek tot inschrijving van de door een erfgenaam in de staat van zijn gewone verblijfplaats afgelegde verklaring van verwerping van de nalatenschap van een gemeenschappelijke erflater, dat is ingediend door een andere erfgenaam die verblijft in de staat waar de erflater ten tijde van zijn overlijden zijn gewone woonplaats had, is toegestaan, ook al voorziet het procesrecht van de laatstgenoemde staat niet in de mogelijkheid om de verwerping van de nalatenschap in naam van een derde in te schrijven?

Op grond van het vorenstaande geeft de Sofiyski rayonen sad [omissis] de volgende

BESLISSING

- 48 **DE BEHANDELING** van de civiele zaak [omissis] **WORDT** krachtens artikel 267, eerste alinea, VWEU **GESCHORST** totdat het Hof uitspraak heeft gedaan over de hieronder weergegeven prejudiciële vragen.

- 49 **HET HOF WORDT** krachtens artikel 267 VWEU **VERZOCHT OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING** over de volgende vragen:

- 50 1) Moet artikel 13 van verordening (EU) nr. 650/2012 [omissis], gelezen in samenhang met het beginsel van rechtszekerheid, aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat nadat een erfgenaam bij het gerecht van de staat waarin hij zijn gewone verblijfplaats heeft, de aanvaarding of verwerping van de nalatenschap van een erflater die ten tijde van zijn overlijden zijn gewone verblijfplaats in een andere lidstaat van de Europese Unie had, reeds heeft laten inschrijven, in die andere lidstaat van de Europese Unie ook wordt verzocht om inschrijving van die verwerping of aanvaarding?

- 51 2) Indien het antwoord op de eerste vraag luidt dat inschrijving is toegestaan: moeten artikel 13 van verordening (EU) nr. 650/2012 [omissis], gelezen in samenhang met de beginselen van rechtszekerheid en de effectieve handhaving van het Unierecht alsmede de verplichting van de lidstaten om samen te werken overeenkomstig artikel 4, lid 3, VEU, aldus worden uitgelegd dat een verzoek tot inschrijving van de door een erfgenaam in de staat van zijn gewone verblijfplaats afgelegde verklaring van verwerping van de nalatenschap van een gemeenschappelijke erflater, dat is ingediend door een andere erfgenaam die

verblijft in de staat waar de erflater ten tijde van zijn overlijden zijn gewone woonplaats had, is toegestaan, ook al voorziet het procesrecht van de laatstgenoemde staat niet in de mogelijkheid om de verwerping van de nalatenschap in naam van een derde in te schrijven?

[omissis] [instructies voor de gerechtelijke administratie]

[omissis]. [aanzegging betreffende hoger beroep]

[omissis] [ondertekening] **[omissis]**